

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

BARBARA DUNLOP
Meilės neapgausi



2020 sausis—kovas

Barbara Dunlop

**MEILĒS
NEAPGAUSI**

Romanas

Versta iš Barbara Dunlop,
The Illegitimate Billionaire, 2018

© Barbara Dunlop, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0559-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Klarksonų pilies gilumoje, iki absurdo vyriškame kambaryje, Dekonas Holtas kaip įmanydamas stengėsi, kad jo veido išraiška nieko neišduotų. Tairelas Klarksonas – paskutinis žmogus pasaulyje, kuriam rodytų savo jausmus.

– Ar galiu pasiūlyti ko nors išgerti? – nuo riešutmedžiu inkrustuoto baro pasisukęs į Dekoną paklausė Tairelas. Rankoje laikė krištolo grafiną. Dekonas spėjo, kad jame teliūskavo ne vieną dešimtmetį skaičiuojantis vieno salyklo viskis.

Heil Harbore, Virdžinijos valstijoje, visi gerai žinojo, kad Tairelas mėgsta prabangą.

– Ne, – atsisakė Dekonas. Nenumanė, dėl ko, nors visą gyvenimą buvo tarsi atstumtasis, šiandien sulaukė tokio kvietimo. Buvo tikras, kad tai ne šiaip mandagumo vizitas.

Tairelas gūžtelėjo pečiais ir vis tiek pripylė dvi taures. Perėjęs per biblioteką pasilenkė prie kavos stalelio iš tamsios medienos ir pastatė taures priešingose jo pusėse.

– Jei persigalvotum, – tarė jis ir ranka parodė

į du ruda oda aptrauktus krėslus, stovinčius iš abiejų stalelio pusių.

Dekonas pasiliko stovėti. Buvo pasirengęs viskam.

- Prisėsk, - paragino Tairelas ir elegantiškai įsitaisė viename iš krėslų.

Nors jau baigė šeštą dešimtmetį, Tairelas, akivaizdu, vis dar buvo puikios formos. Didžiavosi tankia plaukų kupeta, o raukšlių turėjo tik vieną kitą. Objektvūs stebėtojas pasakytų, kad Tairelas buvo išvaizdus vyras.

Ir turtingas. Ir protingas. Ir galingas.

Ir nepakenčiamas.

- Ko nori? - be užuolankų paklausė Dekonas.

Heil Harboro gyventojai gali šokti pagal Tairelo dūdelę, bet Dekonas nebuvo vienas jų.

- Pasikalbėti.

- Kam?

Tairelas kilstelėjo taureę ir pasukiojo ją prieš šviesą, krintančią nuo lubų šviestuvų. Įdėmiai žvelgdamas į gintaro spalvos gėrimą tarė:

- Tūkstantis devyni šimtai šešiasdešimt penktų metų *Glen Klavitt*.

- Ar tai turėtų padaryti man įspūdį?

- Bent sužadinti smalsumą. Kada paskutinį

kartą ragavai penkiasdešimt metų išlaikyto vieno salyklo viskio?

- Nepamenu, - Dekonas neketino užkibti ant kabliuko, nors abu puikiai žinojo, kad jis tikrai neįpirktų tokio gėrimo. Be to, niekada taip kvailai nemėtydavo pinigų.

- Sėskis, berniuk.

- Aš ne tavo šuo.

Tairelas kilstelėjo antakį.

Dekonas tikėjosi, kad Tairelas supyks. Mintyse pasirengė puolimui. Nuo tos akimirkos, kai įžengė pro įspūdingo dydžio pilies duris, laukė nesulaukė, kada galės susipykti.

- Bet esi mano sūnus, - Tairelas ištarė tyliai, tačiau erdviame kambaryje žodžiai nuskambėjo kaip patrankos šūviai.

Dekonas sustingo laukdamas, kad aštuonios Klarksonų kartos apsivers karstuose žvanguindamos šeimos herbu papuoštais skydais.

Bandė suprasti, ką sako Tairelo veidas, tačiau jis buvo kaip tuščias lapas.

- Prisireikė inksto? - paklausė balsu. Tai buvo pirma į galvą šovusi mintis.

Kaukė nuslinko nuo Tairelo veido ir jis šyptelėjo.

- Mano sveikata puiki.

Dekonas neketino klausytis detalių. Jo nedomino nė vienas Klarksonų šeimos narys. Knietėjo apsisukti ant kulno ir visam laikui iš-eiti pro duris. Kad ir kas vyktų, jam čia nebuvo ką veikti.

Tairelas turėjo du sveikus teisėtus įpėdinius – sūnus Aroną ir Bo. Iš Dekono jam nieko nereikėjo – bent jau nieko, kas darytų garbę.

– Gal pagaliau atsipalaiduosi? – paklausė Tairelas, ranka su taure rodydamas į tuščią krėslą.

– Ne.

– Užsispyręs kaip...

– Obuolys nuo obels netoli rieda? – ramiai mestelėjo Dekonas.

Tairelas nusijuokė.

Dekonas nustebo. To mažiausiai tikėjosi.

– Nežinojau, kodėl tikėjaisi, kad bus lengva, – pasvarstė Tairelas. – Negi tau nė kiek nes-malsu?

– Tu man jau seniai nerūpi.

– Šiaip ar taip, atėjai.

Dekonas neturėjo kaip atsikirsti. Nors per dvidešimt devynerius metus susikaupė daug neapykantos ir priešiško, atėjo, vos Taire-las jį pakvietė. Tikino save, kad tik išgirs pa-

aiškinimą iš vyro, nuo kurio pastojo jo motina ir kuris ją paliko. Tačiau iš tikrųjų jam buvo smalsu.

Dekonas atsisėdo.

- Gera pradžia, - tarstelėjo Tairelas.

- Ko tu nori?

- Būtina ko nors norėti?

- Ne. Bet kitaip nebūtum pakvietęs.

- Turiu pripažinti, esi nekvailas.

Negi Tairelas tikėjosi, kad *padėkos* jam už nenuoširdžiai mestelėtą komplimentą. Gali tikėtis, kol pragaras užšals, bet nesulauks.

- Kodėl aš čia? - Dekonas nepaleido jo nuo kabliuko.

- Turbūt girdėjai apie Frederiką.

- Taip.

Prieš šešis mėnesius jauniausias Tairelo sūnus - Dekono įbrolis, nors jie taip niekada ir nesusipažino - mirė nuo plaučių uždegimo. Sklandė gandai, kad Frederikas vaikystėje krisdamas nuo žirgo stipriai susižalojo plaučius. Be to, susilaužė stuburą ir nebevaldė kojų.

- Ar žinojai, kad jis gyveno Čarlstone? - paklausė Tairelas.

Dekonas nežinojo, kur Frederikas gyveno. Tik žinojo, kad baigęs koledžą Frederikas išsikraustė iš namų ir niekada čia negrįžo. Niekam Heil Harbore nebuvo paslaptis, kad jis susipyrko su tėvu ir visam laikui paliko Klarksonų šeimą. Mintyse Dekonas žavėjosi tokiu Frederiko poelgiu.

- Frederikas turėjo du sūnus, - pratarė Tairelas. Jis įdėmiai žvelgė į Dekoną.

Ši žinia Dekoną nustebino. Nebuvo stuburo traumų ekspertas, tačiau nemanė, kad tokią negalią turintis Frederikas galėjo susilaukti vaikų. Galbūt berniukai buvo įvaikinti.

Nežinojo, kokios reakcijos tikėjosi tokią žinią atskleidęs Tairelas. Tik Dekonas nei norėjo, nei galėjo kaip nors tai pakomentuoti.

- Vyresnėliui ketveri metai, o jaunyliui aštuoniolika mėnesių, - tęsė Tairelas.

- Turėčiau pasveikinti? - išsprūdo Dekonui.

- Jie mano vieninteliai vaikaičiai, o aš niekada jų nemačiau.

- Nesuprantu, kur suki. - Dekonas juo labiau nebuvo jų sutikęs.

Visas Klarksonų klanas apsimetė, kad Dekonas neegzistuoja. Ir Aronas, ir Bo puikiai žinojo, kas jis. Nors Dekonas nenutuokė, ar žino

Tairelo žmona Margo. Labai tikėtina, kad Tairelui pavyko tai nuo jos nuslėpti, todėl kilo natūralus klausimas, kodėl šiandien pats pasivietė Dekoną į pilį. Juk Margo susidomės.

Tairelas gerokai gurkštelėjo iš taurės.

Dekonas nusprendė ir pats paragauti. O kodėl ne? Tai gali būti pirmas ir paskutinis dalykas, gautas iš tėvo.

Jis pakėlė taurę prie lūpų ir gurkštelėjo. Skonis buvo malonus ir visai neblogas, bet Dekonas buvo ragavęs ir geresnių gėrimų. Be to, gali būti, kad draugija gadino skonį.

- Noriu susitikti su vaikaičiais, - tarė Tairelas.

- Tai susitik.

- Negaliu.

- Kas trukdo?

- Frederiko našlė.

Dekonas suvokė tik po kelių akimirų. O tada piktdžiugiškai nusišypsojo. Lazda ką tik atsisuko į Tairelą antru galu. Dekonas gurkštelėjo viskio, mintyse keldamas taurę už Frederiko našlę. Su kiekvienu gurkšniu viskis buvo vis skanesnis.

- Tau juokinga? - pasipiktino Tairelas.

- kažkas trukdo galingajam Tairelui Klarkso-

nui gauti tai, ko nori? Taip, mirk iš juoko, – Dekonas nematė prasmės slėpti, ką jaučia. Juk Tairelas nemano, kad Dekonui svarbi jo laimė?

Tairelas išdidžiai kilstelėjo galvą.

– Kalbėkime iš esmės. O tada pažiūrėsime, ar vis dar juoksiesi. Mainais siūlau tai, ko nori tu.

Dekonas sunerimo, tačiau išliko budrus.

– Kas jau kas, o tu tikrai nežinai, ko aš noriu.

– Nebūk toks tikras.

– O, esu įsitikinęs šimtu procentų, – Dekonas tėvą matė pirmą kartą ir tikrai nebūtų turėjęs progos atskleisti jam savo planų ir svajonių.

– Pripažinsiu, kad esi mano sūnus, – pareiškė Tairelas.

Išgirdęs pasiūlymą Dekonas vos nenusikvatojo.

– Mūsų giminystės ryšį jau seniai galėjau patvirtinti atlikęs DNR testą.

– Padarysiu tai oficialiai. Tapsi mano įpėdiniu.

– Įrašysi mane į testamentą? – Dekonas nė neketino tikėti pažadais, kuriuos galima sulaužyti vienu parkerio brūkštelėjimu.

– Ne. Ne po mano mirties. Dabar. Siūlau tau dvidešimt penkis Heil Harboro uosto procen-

tus. Aš, Aronas, Bo ir tu būsime lygiateisiai partneriai.

Heil Harboro uostas buvo milijardo vertės. Jį Klarksonų šeima iš kartos į kartą valdė nuo aštuonioliktojo amžiaus. Dekonas pabandė suvokti pasiūlymo mastą. Tai buvo nelengva užduotis. Visą vaikystę svajojo būti Klarksonų šeimos nariu. Įsivaizduodavo, kad Tairelas iš tikrųjų myli jo mamą ir slapta trokšta, kad Dekonas gyventų su juo, kad jis išsiskirs su Marggo ir pasikvies Dekoną ir jo mamą gyventi į pilį.

Tačiau kai Dekonui sukako devyniolika, netrukus mirė mama, o Tairelas nepasivargino atsiųsti nė užuojautos atviruko. Uždanga nukrito Dekonui nuo akių ir jis nustojo svajoti.

O dabar toks pasiūlymas, kaip iš giedro dangaus. Ką Tairelas nori gauti mainais už ketvirtį milijardo? Tai tikrai negali būti teisėta.

- Nori, kad juos pagrobčiau? - pasidomėjo Dekonas.

Tairelas papurtė galvą.

- Tą padaryti būtų lengva. Be to, tai laikinas sprendimas, nes mus tikrai pričiuptų.

- Bet ši mintis tau neatgrasi? - Dekono nė kiek nestebino, kad Tairelui toks sunkus nusi-

kaltimas neatrodė neįmanomas.

Tairelas nekantriai atsiduso.

- Aš ne toks neandertalietis.

Dekonas žinojo, kad toks pokalbis nieko gero neduos.

- Dėl tavęs nebūčiau toks garantuotas.

- Bet vis dar klausaisi, ką noriu pasakyti.

- Smalsu, bet pasiūlymas manęs nedomina.

Tairelas manieringai nusišypsojo ir užbaigė viską.

- Dar ir kaip domina.

- Dėstyk iki galo arba išeinu, - Dekonas pakilo iš krėslu. Šis žaidimas jam jau atsibodo.

- Sužavėk Frederiko našlę ir ją vesk, o tada pargabenk mano vaikaičius namo, - Tairelas įdėmiai stebėjo Dekono reakciją.

Dekonas buvo ramus. Negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo, tačiau žodžiai buvo aiškūs kaip diena.

- Kam? - Dekonas bandė įsivaizduoti, kokio sudėtingumo sumanymas slypi po šiuo prašymu.

Visi žinojo, koks sąmokslų meistras yra Tairelas.

- Kodėl ji turėtų norėti už manęs tekėti? - vis

dar stengdamasis suprasti užslėptus kėslus tarstelėjo Dekonas. – Ir kokia tau iš to nauda? Pasiūlyk jai pinigų ir gal prisistatys pati.

– Negaliu to padaryti. Net negaliu rizikuoti su ja susisiekti. Esu tikras, kad Frederikas nuteikė ją prieš šeimą. Jei mesiu šitą kortą ir ji atsisakys, daugiau galimybių nebus.

– Dideli pinigai daug ką gali.

Kad ir kaip nepagarbiai Frederikas būtų kalbėjęs apie savo šeimą, dauguma mirtingų moterų susigundytų nesuskaičiuojamais šeimos turtais.

– Frederikas išėjo iš įmonės, – paaiškino Tairelas, – tačiau jis neatsisakė patikos fondo, ir pinigų jai netrūksta.

Dekono lūpose vėl pasirodė šypsena.

– Ne viską galima nupirkti. Tai turbūt nerivna.

– Ji tavęs nepažįsta, – tęsė Tairelas.

– O ar ji pažįsta Aroną ir Bo? – Dekonas vis dar nesuprato plano esmės. Tairelui turbūt buvo nelengva jo prašyti.

– Aronas jau vedęs, – priminė Tairelas, – o Bo... nesu toks aklas dėl savo vaikų, Dekonai. Bo tikrai nesudaro gero vyro ir tėvo įspūdžio.

Dekonas turėjo su juo sutikti....